

ΧΛΩΜΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Στὸν Κωνσταντῖνο Πεντζίκη.

ΧΛΩΜΟ, ψυχρὸ δειλινὸ χειμωνιάτικης μέρας. Δυνατὸ καὶ παγωμένο φυσοῦσε τ' ἀγέρι, κι' ἐγέμιζε με κύματα κι' ἀφρούς μακριὰ τὴν θάλασσα· ψηλά στὸν οὐρανό, τὰ σύννεφα πετοῦσαν γοργά, κοπαδιαστά, μαῦρα καὶ πυκνά, σὰν ἴσκιοι διωχμένοι ἀπὸ κάποια μυστικὴ πνοή, σὰν πελώρια κύματα μέσα στὸν ἀτέλειωτον ὠκεανὸ τοῦ ἀπείρου. Κι' ἐκύτταζα κατὰ τὴν δύσι, με τὴν ἐλπίδα νὰ δῶ τὴν τελευταίαν ἀκτίνα τοῦ ἡλίου ποῦ ἔγερνε στὴ δύσι του, μ' ἀνώφελα. Μιὰ μεγάλη, βαρειά μελαγχολία ἐγέμιζε τὴν ψυχὴ μου κι' ἐφοβούμην, σὰν νὰ μ' ἐτριγύριζε κάποιος κρυφὸς κίνδυνος. Ἔτσι εἶνε! Κάθε φορὰ ποῦ μιὰ χειμωνιάτικη μέρα γέρνει στὴ δύσι της, με τὸ βαρὺ παράπονο πῶς δὲν εἶδε τὸν ἡλιο, ἀγαπᾶ καθένας νὰ γέρνη τὸ κεφάλι στὸ στήθος, καὶ νὰ συλλογίζεται.

Εἶνε γραμμένο νὰ πέσουν τὰ φύλλα, ν' ἀσπροφορέσουν τὰ βουνά, νὰ χαθοῦνε τᾶστρα μέσα στὰ σύννεφα. Εἶνε γραμμένο νὰ σῶσῃ κι' ἡ ζωὴ, νὰ χαθῇ γιὰ πάντα ἓνα χαμόγελο, νὰ σωπάσῃ γιὰ πάντα μιὰ φωνή.

Εἶνε μαῦροι οἱ λογισμοὶ ποῦ φέρνουν στὸ νοῦ ἢ χειμωνιάτικες μέρες σὰν σβύνουν.

Χωρὶς νὰ θέλω ἢ σκέψι μου πέταξε πίσω στὰ περασμένα. Καὶ θυμήθηκα τὸ χλωμό της πρόσωπο καὶ τὰ μεγάλα της μάτια, στεφανωμένα ἀπὸ ἓνα μαῦρο κύκλο, γεμάτα μελαγχολία καὶ μυστήριο. Τὴν ἀγαποῦσα με μιὰν ἡσυχὴ καὶ ἀλλόκοτη ἀγάπη ποῦ ἔμοιαζε περισσότερο με

στοργή και με οίκτον. Τὴν ἔβλεπα νὰ χάνη λίγο-λίγο τὸ ἀδύνατο χρῶμα ποῦ ἔμενε στὸ πρόσωπό της, τὴν ἄκουα ν' ἀναπνέη βαρειά και βιαστικά, νὰ βήχη... Καὶ ὅμως μαζί με τὸν πόνο ποῦ ἦταν ζωγραφισμένος βαθειὰ στὰ μάτια της, μιὰ ἐλπίδα τρεμόσβυνε δειλά: « Ἐκρύωσα πάλι, μὰ θὰ περάσῃ ». Δὲν ἐφαντάζετο ποτὲ πῶς ὑπέφερε στ' ἀλήθεια, πῶς ἦτο καταδικασμένη, και ἀπὸ μέρα σὲ μέρα μεγάλωνε μέσα της ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν κόσμο, γιὰ τὴν ζωή.

Περνοῦσαμε μαζί τὸ καλοκαίρι στὸ μικρὸ χωριό, και θὰ θυμοῦμαι πάντα τῆς μετρημένες μὰ ἀτίμητες στιγμὲς ποῦ ἔζησα κοντά της. Ὅλα τὴν ἐνδιέφεραν, ὅλα τὰ βωτοῦσε με τὴν παιδική της ἀφέλεια. Πολλὲς φορὲς ἔμενε ἀκίνητη και σιωπηλὴ κι' ἐκύτταζε τὸν ἥλιο νὰ σβύνη και νὰ χάνεται στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα. Δὲν εἰμπόρεσα ποτὲ νὰ μάθω τί ἐσκέπτετο τότε και γιὰτί στὰ μάτια της τρεμόσβυναν τὰ δάκρυα. Ξεύρω μόνο πῶς σὲ κάθε τέτοια στιγμὴ τὴν ἐζήλευα πολὺ, πολὺ, και ποθοῦσα τὴν τύχη της ποῦ τὴν τραβοῦσε ἀπὸ τὴν ζωή, σιγά-σιγά, σὰν με χάρδια, σὰν σὲ ὄνειρο.....

Σὲ λίγο τὰ γιασεμιά χάθηκαν μαζί με τὸ καλοκαίρι, τὰ πρωτοβρόχια ποτίσαν τὴν διψασμένη γῆ και στὰ ψηλά κλαδιὰ φύσηξε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ φθινοπωρινὸ ἀγέρι. Καὶ μιὰ μέρα, μαζί με τὰ πρῶτα φύλλα ποῦ σκέπασαν νεκρὰ τὰ ἐρημωμένα μονοπάτια, ἔγειρε κ' ἐκείνη στὸν ὕπνο, γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ ποτέ. Τῆς φόρεσαν λευκὰ και τὴν σκέπασαν με λουλούδια.....

Τὰ χρόνια πέρασαν γοργά, μὰ ὅταν φυσᾷ ψυχρὸ τ' ἀγέρι και τὰ μαῦρα σύννεφα διώχνουν τὸν ἥλιο, θυμοῦμαι πάντα τὴν λίγη μὰ ζηλεμένη της ζωή.

Ἄργοπερνᾷ τὸ δειλινὸ πνιγμένο ἀπὸ τὸν πόνο, ποῦ πέφτει βαρὺς, σταλαγματιὰ-σταλαγματιὰ ἀπ' τὸν συννεφιασμένον οὐρανό, κι' ἐγὼ μονάχος συλλογίζομαι..... κ' εἶνε μαῦροι οἱ λογισμοὶ ποῦ φέρνουν στὸν νοῦ, ἢ χειμωνιάτικες μέρες σὰν σβύνουν...